

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **A. S. A . ,** narozený „X“,
státní příslušnost Afghánistán,
naposledy zajištěný v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
se sídlem Balková 1, 331 65 Balková,
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2020, č. j. CPR-38831-6/ČJ-2019-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím své zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 30. 1. 2020, č. j. CPR-38831-6/ČJ-2019-930310-V236, jímž byla změněna část rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 9. 2019, č. j. KRPU-152684-44/ČJ-2019-040022-SV-CV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo žalobci dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a zároveň stanovena doba 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Počátek této doby byl určen v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, přičemž doba k jeho vycestování z území České republiky byla podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 20 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, popř. ode dne ukončení zajištění, popř. ode dne odpadnutí důvodu uvedeného v ust. § 2 zákona o pobytu cizinců. A konečně bylo podle ust. § 120a zákona o pobytu cizinců vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody stanovené v ust. § 179 zákona o pobytu cizinců znemožňující mu vycestovat. Změna prvostupňového rozhodnutí, která byla učiněna žalobou napadeným rozhodnutím, se týkala přeformulování výroku týkajícího se ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, kdy tento výrok byl žalovanou nově formulován ve znění: *„Současně se podle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců jmenovanému stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie na 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Pokud by podle rozhodnutí měla doba k opuštění území začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Je-li cizinec vyňat z působnosti zákona o pobytu cizinců z důvodu uvedeného v ust. § 2 tohoto zákona, počíná běžet doba k vycestování ode dne odpadnutí tohoto důvodu“*. Ve zbytku pak žalobou napadené rozhodnutí potvrdilo prvostupňové rozhodnutí. Současně se žalobce domáhal i zrušení výše citovaného prvostupňového rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve uvedl, že napadené rozhodnutí, jakož i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2019, č. j. MV-148180-2/OAM-2019, jsou v rozporu s ust. § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců, čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práva a základních svobod (dále jen Úmluva) a čl. 7 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Především měl za to, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra je nezákonné pro jeho rozpor s čl. 3 Úmluvy a čl. 7 odst. 2 Listiny. Dále namítal, že správní orgán I. stupně i žalovaná překročily meze správního uvážení ohledně přiměřenosti dopadů rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce. Namítal, že podklady pro vydání závazného stanoviska ministerstva jsou nedostatečné a neodpovídají požadavkům vyplývajícím ze zásad činnosti správních orgánů dle správního řádu. Jestliže se hovoří o možnosti vnitřního přesídlení v zemi jako je Afghánistán, kde je bezpečnostní situace nepředvídatelná, je nutné vycházet z aktuálních zdrojů. Informace o bezpečnosti a možnosti přesídlení do Kábulu je však dle žalobce zavádějící a neaktuální, neboť se opírá o

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Informaci švédského centra o zemích migrace, která možnost přesídlení posuzovala ke stavu, který byl v zemi před dvěma lety. Zároveň se jedná pouze o obecný závěr, který je vždy nutno posuzovat ve vztahu ke konkrétnímu případu. Ohledně možné hrozby porušování čl. 3 Úmluvy žalobce odkázal na Informaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra z ledna 2018, přičemž konstatoval, že v případě jeho návratu do vlasti nelze vyloučit skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení, nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu. Předmětná zpráva dle žalobce rovněž potvrzuje, že situace v zemi byla nestabilní, když pod kontrolou ústřední vlády nebylo až 40 % celkového území státu. K doložení aktuální situace žalobce dále odkázal např. na čtvrtletní zprávu Asistenční mise OSN v Afghánistánu (UNAMA) či na doporučení vlády Spojeného království pro cesty do Afghánistánu.

3. Žalobce zdůraznil povinnost správních orgánů zjistit skutkový stav v rozsahu, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Za tímto účelem správní orgán disponuje pravomocí správního uvážení, která mu umožňuje rozhodnout v zákonem stanovených mezích o délce trvání zákazu pobytu, správní uvážení ovšem musí být náležitě odůvodněno. Při užití správního uvážení je správní orgán povinen uvést konkrétní důvody a úvahy, kterými se řídil při stanovení doby zákazu pobytu. Správní orgán též musí být schopen vysvětlit, proč není v daném případě možné uložit správní vyhoštění s kratší dobou zákazu pobytu. Žalobce podotkl, že napadené rozhodnutí sice obsahuje dostatečné vylíčení skutkových okolností, nicméně hlubší úvahy odůvodňující nemožnost uložit kratší dobu zákazu pobytu, vyjma konstatování o adekvátnosti jeho délky, neobsahuje. Takto stanovená doba zákazu pobytu je dle žalobce nepřesvědčivá, nezohledňující individuální okolnosti případu. Poznamenal, že smyslem správního vyhoštění je ukončení pobytu cizince na území ze sankčních důvodů. Tento účel bude naplněn bez ohledu na dobu trvání zákazu pobytu žalobce, neboť ten se nevztahuje pouze na Českou republiku, ale na všechny státy schengenského prostoru. Zákaz pobytu proto bude mít vliv na život žalobce do budoucna, a proto je nutné takové rozhodnutí náležitě odůvodnit. Žalobce uvedl, že správní orgány pochybily při stanovení délky zákazu pobytu, když dostatečně nezohlednily kritéria přiměřenosti správního vyhoštění. Závažnost protiprávního jednání žalobce spočívajícího v nemožnosti prokázat se cestovním pasem a absenci oprávnění k pobytu byla správními orgány nadhodnocena, aby byla vyvážena přiměřenost rozhodnutí ve vztahu k veřejnému zájmu. Charakter a doba trvání protiprávního jednání však nedosahují takové intenzity a délky, aby odůvodňovaly stanovení doby zákazu pobytu na území členských států Evropské unie po dobu jednoho roku. Dle žalobce by ochrany veřejného zájmu bylo dosaženo i stanovením doby zákazu pobytu výrazně kratší. Na podporu své argumentace žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, sp. zn. 7 Azs 75/2015.

Vyjádření žalované k žalobě

4. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla žalobu zamítnout, neboť neshledala ve svém postupu žádné pochybení či rozpor s právní úpravou. V podrobnostech odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a nashromážděný spisový materiál.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaná v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhli konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během desetidenní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu, a to zejména z protokolu o výsledku žalobce ze dne 28. 8. 2019, vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se nelegálně do Francie, kde žijí jeho bratranec a strýc. Za tím účelem podstoupil za úplatu 5 000 euro nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval ve skrytu několika dopravních prostředků mimo jiné přes území České republiky. V České republice byl žalobce zadržen. V žádné ze zemí, kde byl kontrolován, nepožádal o azyl. Žalobce uvedl, že doklad totožnosti nechal na příkaz převaděčů v Afghánistánu. Afghánistán opustil kvůli válce a těžkému životu v zemi. Na Českou republiku nemá žádné rodinné vazby, nikoho zde nezná a nedisponuje ani potřebnými financemi pro vycestování do Afghánistánu. V návratu do vlasti mu brání skutečnost, že by se musel přidat k jedné z válčících stran, což by jej vystavilo nebezpečí od druhé strany. Tím, že odešel z Afghánistánu a nepřidal se k žádné ze stran, zůstala jeho rodina v bezpečí. V Afghánistánu zůstala jeho žena, děti a celá rodina.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že se správní orgány, s ohledem na aktuální situaci v Afghánistánu, nedostatečně zabývaly existencí překážek vycestování.
10. Dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *police v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinna si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí a) rozhoduje-li police o správním vyhoštění při vycestování cizince na hraničním přechodu a cizinec výslovně uvede, že jeho vycestování je možné, b) pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179, nebo c) jde-li o občana Evropské unie.*
11. Dle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
12. Dle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *za skutečné nebezpečí se podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně dne 3. 9. 2019 požádal o vypracování závazného stanoviska k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Na základě této žádosti vydalo Ministerstvo vnitra dne 3. 9. 2019, pod Ev. č. ZS50527, závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce se závěrem, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné. Ze závazného stanoviska vyplývá, že Ministerstvo vnitra vycházelo zejména z výpovědi žalobce ve správním řízení a dále z Informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra – Afghánistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 4. 1. 2018. Závěr o neexistenci překážek vycestování následně na žádost žalované přezkoumal ministr vnitra, který závazným stanoviskem ze dne 20. 12. 2019, č. j. MV-148180-2/OAM-2019, potvrdil, že vycestování žalobce je možné. Ze závazného stanoviska je zřejmé, že ministr vnitra si pro posouzení situace žalobce vyjma výše uvedených podkladů dále obstaral Informaci Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra – Afghánistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 26. 8. 2019, Informace švédského Centra informací o zemích původu a analýz v oblasti migrace (Lifos) – Právní připomínky týkající se Kábulu jako alternativy vnitřního útěku pro uprchlíky ze dne 17. 9. 2018 a Informace Ministerstva vnitra Velké Británie – Afghánistán: Bezpečnostní situace a humanitární situace, červenec 2019. Závazným stanoviskem ministra vnitra bylo potvrzeno, že v Afghánistánu sice probíhá ozbrojený konflikt, nicméně existuje alternativa přesídlení do jiných částí země, např. do Kábulu, který se jeví jako vhodná alternativa vnitřního útěku pro uprchlíky.
14. Soud konstatuje, že z obsahu výše uvedených závazných stanovisek k možnosti vycestování žalobce do Afghánistánu jednoznačně vyplývá, že v Afghánistánu ozbrojený konflikt probíhá, tuto skutečnost ostatně správní orgány obou stupňů nijak nezpochybnily. Správní orgán I. stupně i žalovaná naopak při vyhodnocení možných překážek vycestování žalobce do Afghánistánu k závěrům Ministerstva vnitra přihlíděly a vycházely z nich. Jestliže žalobce uvedl, že závazná stanoviska nebyla vypracována na základě aktuálních zpráv o situaci v Afghánistánu, soud tuto námitku neshledal důvodnou. Podkladem pro závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2019, č. j. MV-148180-2/OAM-2019, byly totiž zprávy o situaci v Afghánistánu, od jejichž vyhotovení do vydání napadeného rozhodnutí ve dvou případech neuběhlo více než 6 měsíců a v jednou případě více než 14 měsíců. Vzhledem k tomu, že žádný z dokumentů nebyl starší než rok a půl, soud považuje shromážděné zprávy o zemi původu žalobce za aktuální (k posuzování aktuality zpráv o domovském státě cizince srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 369/2017-41, dostupný na www.nssoud.cz).
15. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že se žalovaná, jakož i správní orgán I. stupně překážkami vycestování žalobce do Afghánistánu ve smyslu ust. § 179 zákona o pobytu cizinců zabývaly v dostatečném rozsahu, odpovídajícímu okolnostem případu. Žalobce by si měl především uvědomit, že správní orgán rozhodující o správním vyhoštění vychází při hodnocení potenciálních překážek vycestování cizince do země původu primárně z jeho výpovědi, kterou následně buď podpoří, nebo vyvrátí závazné stanovisko o možnosti vycestování zpracované dle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V projednávané věci žalobce v průběhu správního řízení nesdělil, jakým způsobem se jej probíhající ozbrojený konflikt v Afghánistánu dotýká a jaká újma mu v jeho důsledku konkrétně hrozí. Naproti tomu správními orgány bylo na základě výše citovaných závazných stanovisek o možnosti vycestování žalobce do Afghánistánu zjištěno, že jím tvrzený ozbrojený konflikt neprobíhá na celém území země, z čehož zároveň vyplynulo, že skutečné nebezpečí ve

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

smyslu § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců žalobci v důsledku navrácení do Afghánistánu nehrozí. Soud proto stran zjišťování existence možných překážek vycestování žalobce neshledal v postupu žalované ani správního orgánu I. stupně žádné pochybení.

16. Dále se soud k námitce žalobce zabýval otázkou tvrdosti, adekvátnosti a přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby jednoho roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců.
17. Dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let,*
 3. *pobývá-li cizinec na území bez platného cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn,*
 4. *pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
18. Dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
19. Dle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. Dle ust. § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
21. Posuzování přiměřenosti uložené sankce vyhoštění a stanovení doby jednoho roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se v tomto případě dle shora uvedených ustanovení rozpadá na dvě složky, a to na přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a na zbylé aspekty přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jež mj. zahrnují i žalobcem namítanou nepřiměřenost uložené sankce v poměru k závažnosti porušení zákona o pobytu cizinců.
22. K první složce přiměřenosti soud uvádí, že žalobce nenamítal, že by napadeným rozhodnutím bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého či rodinného života, což nevyplynulo ani ze správního spisu. Žalobce mj. v protokolu o výsledku ze dne 28. 8. 2019 uvedl, že v České republice ani v jiném státě Evropské unie nemá žádné příbuzné či blízké osoby. Zjištěné skutečnosti případu tudíž nesvědčí skutečnosti, že správním vyhoštěním a stanovením doby jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého či rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
23. Přiměřenost dopadů správního vyhoštění v ostatních aspektech, jako je mj. závažnost nebo druh protiprávního jednání, délku pobytu na území, věk, zdravotní stav, posuzuje Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaná a správní orgán I. stupně pouze v případech, kdy tak stanoví zákon, jak vyplývá z § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. V tomto případě takové zákonné zmocnění dáno nebylo a žalovaná neměla povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí, mimo výše uvedeného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce dle § 119a odst. 2 citovaného zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). Přičemž dle aplikovaného § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců za zjištěného skutkového stavu neměla žalovaná, resp. správní orgán I. stupně, prostor pro správní uvážení a musela vydat rozhodnutí o správním vyhoštění.

24. Uložená doba jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla uložena v dolní polovině zákonné sazby 5 let dle § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Doba jednoho roku, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, není nepřiměřenou s ohledem na zjištěný skutkový stav případu, kdy žalobce naplnil dvě skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, tím, že vědomě pobýval na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu (víza). Nadto si s úmyslem získat povolení k pobytu ve Francii u převaděčů zaplatil nelegální převoz z Afghánistánu, vyhýbal se hraničním kontrolám a při zadržení policií uváděl záměrně nepravdivé údaje o svém věku ve snaze získat pro sebe neoprávněně výhodnější postavení. Z právě uvedeného je zřejmé, že žalobce si byl od prvopočátku vědom, že se dopouští protiprávního jednání.
25. Lze tak uzavřít, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění, včetně posouzení jeho přiměřenosti stanovení doby jednoho roku, po níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. Závěry soudu přitom zcela korespondují závěrům, které vyslovil i Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 2129/2010 a také na www.nssoud.cz, když Nejvyšší správní soud mj. vyslovil, že „...zákon o pobytu cizinců stanoví, že policie cizinci vydá rozhodnutí o správním vyhoštění až na 10, 5 či 3 roky vždy, nastane-li některá ze skutkových situací předvídaných v ustanovení § 119 odst. 1, a to za předpokladu splnění případných dalších požadavků zakotvených v navazujících ustanoveních citovaného zákona, mezi které patří např. to, že důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění nesmí být nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince (§ 119a odst. 2) nebo to, že nejsou dány důvody znemožňující vycestování cizince (§ 120a v návaznosti na § 179)“.
26. Dokazování zprávou Asistenční mise OSN v Afghánistánu (UNAMA) a dalšími zprávami, na které žalobce odkázal na podporu svého tvrzení o trvajícím konfliktu v zemi původu, soud neprováděl, neboť tvrzení žalobce ohledně situace v Afghánistánu nejsou v rozporu s informacemi zjištěnými žalovanou a nevztahují se konkrétně k žalobci.
27. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku I. dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. Současně pak podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly, a navíc je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 6. března 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.